

Jullo Monreal | Sneg

Ko je sred noči najtiše,
me srce zbudí nemirno,
skoz temò spem nepredirno
tožit križem tvoje hiše.

Sneg usiplje se počasi,
nemo, v mehkih kosmih pada,
a tedaj se iznenada
zgoraj tvoj korak oglasi.

Sine skoz tančice lahne
tvoje mi obličje zalo:
kot bi sámó sonce vstalo,
da v snežinke bele dahne.

Kdaj, deklè, osrečiš mene,
kdaj takó ljubezni tvoje
žarek dahne v srce moje,
sneg in hlad in led prežene?

Manuel del Palacio | Svet

Ptičko, ki v kletki ob oknu je pela,
zmikal je vrt;
deklico, ki me je rada imela,
vzela je smrt.

Vsi, ki ljubezen spremlja jih naša,
vsi so prav taki kakor ta dva:
pol jih uhaja, pol jih ugaša;
mož pa se teši: »Hvalim Bogá!«

Márcos Zapada | Trdna zemlja

Kakor krmar na ladjici črvivi
z očesom ostrim po obnebjú išče,
kje varno se pokaže mu sidrišče,
da vanje maček zob zapné svoj krivi;

takó si mož na poti utrudljivi
skozi življenja tok ženó poišče,
zajadra v čudežno pribežališče,
kjer se vihar poleže pogubljivi.

O blagor mu, ki po nebes dobroti
v naročju ženinem, zalivu varnem,
prišla mu dobra sreča je naproti!

Obrežje ti ljubezni: po viharnem
brodárjenju držé do tod vse póti,
tu čaka dušni mir v zavetju čarnem!

Melchor de Palau | Pesmici

I.

Vzljubil sem te, draga, prvo med dekleti,
a od žolča duša vsa mi je gorjupa;
táka si kot oleandra bujni cvéti:
kdor poljubi prvi jih v ljubezni vneti,
nehvaležno dihnejo mu v usta strupa.

II.

Ko žareče sonce vzide
na višnjevkastem obzorju,
po donebnem se pogorju
snežne kope zaiskre;
in ob božanju skrivnostnem
sneg v tokavah se vznemiri,
zašumljajo drobni viri,
v morje urno pohite.

Kakor sneg bilà si čista,
ko ljubezni sonce milo
z rožno zarjo pordečilo
ti obličje je bledó.
A potem si se zjokála:
v solzah vsa si spremenjena,
čistost tvoja je zgubljena;
v morje stekla bi za njo!

Diego de Torres y Villaroel | Sonet

Revšè posnema blede cinke s krópa,
mogotec piške v sito rit pokápa;
čeprav razvéznila se je svetovna mapa,
golazen v gajbi si na kremplje stopa.

Z brokatom péri se bogatcev trópa,
a vèndar jim smrdí po govnu sapa.
Je mar kaj grša razcefrana capa
iz vrečevine in tuljà kakópa?

Na glas odréži, če te v danki ščípa!
No: če štibale tuje gnoj zatrépa,
se grústijo vse bolj kot lastna pipa!

Naj reve se drhal vreščé otépa,
zapisano od prvega je hipa,
da smo krepéla istega vsi cépa!

Kot posebnost omenim, da je sonet zgrajen s prav istimi stihi, kakor jih ima izvirnik, ki se glasi:

Engulle el poderoso rica sopa,
Cuando á mí me contenta una zurrapa;
Y siendo el mundo dilatado mapa,
Le parece á su vicio estrecha copa.

Con bordada, sutil y blanda ropa
El barro humano diligente tapa;
Y á mí me envuelve miserable capa
Y un negro camisón de ruda estopa.

Ostenta á todos la gotosa tripa,
Y puede ser el que mejor me sepa
A mí la sucia bota que á él su pipa.

De la humana miseria huyendo trepa;
Pero, por más que puja, anda y ahípa,
todos somos racimos de una cepa.